

Věrný Pán, důvěřujme mu

Hošťálková 7. 8. 2016

Písně: 213, 648, 474, 549, 685

Čtení z Písma: Žalm 27, 1 - 4. 14; ev. Lukáše 5, 1 - 11

Text kázání: 2.ep. Tesalonickým 3, 1 - 5

Milí bratři a sestry,

možná nám zazněla věta, kterou v textu pověděl apoštol, trochu podivně a zvláště: **„Nebot' ne všichni věří“**. - Jakoby do tohoto textu, který popisuje život v prvotní církvi, vůbec nepatřila. Ale tento postřeh zaregistrovali křesťané dokonce již v prvním století. Znovu tu slyšíme: Víru nemůžeme nikomu vemluvit nebo ji do člověka nějak vložit. Jistěže je tady naše řeč i náš sluch, jsme povinni je užívat, mají svou důležitost a nezastupitelnou roli. Ale víra je mnohem víc než jen souhlasem s určitým poznáním. Víra znamená navázání vztahu důvěry, vztahu osobního a hlubokého. V řečtině je pro „víru“ a „věrnost“ nebo také „důvěru“ užito stejného slova: „*pistis*“. Pak bychom mohli zmíněnou větu také číst: *„Ne všichni jsou věrní. Pán je však věrný“*.

A nám - protože nám bylo dáno poznat věrného Pána - nemůže být lhostejné, co dělají a jak žijí jiní. Protože nás Ježíš Kristus sám vtáhl do této oblasti důvěry v něj, proto nám také velmi záleží na tom, aby byli pozváni a vtaženi do tohoto společenství s Kristem i jiní, další. Vždyť: **„Bůh chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu“** (1.Tm 2,4). To, co jsme s Ježíšem Kristem zakusili, si nemůžeme podržet jen pro sebe. A i když nejsme společenstvím nějak zvlášť velkým, úkol, který nám byl svěřen velký je: jakýmkoliv způsobem předávat svou vlastní zkušenost dál.

Tři věci které vyplývají z našeho textu: **Protože jsme směli poznat věrného Pána**, důvěřujme mu, že jeho slovo je živé a že v tomto světě jedná; že jeho moc posiluje, opatruje a chrání od zlého; že jeho láska se dotýká lidského srdce a je schopna je oslovit a zapálit.

1. Protože jsme směli poznat věrného Pána, důvěřujme mu, že jeho slovo je živé a že v tomto světě jedná.

Ježíšovo oslovení a povolání člověka dostihovalo a zasahovalo v každé době, neustále. Rybářům na Galilejském jezeře Ježíš řekl: **„Od této chvíle už nebudete lovit ryby, ale získávat lidi“** - a tito oslovení ihned všechno odložili a šli za ním. Šli za ním a vůbec jim při tom nevadilo, že nemají ani ty nejmenší předpoklady stát se jeho spolupracovníky. A pak - posílení jeho věrností, a z toho plynoucí důvěry v něj - šli do měst a vesnic v celé oblasti Středozevního moře, a předávali dál, co s ním (Ježíšem, svým Mistrem) směli prožít. A tak jako se tato zvěst dostala do Tesaloniky, kde na to vznikl křesťanský sbor a pokračovala stále dál, tak má potkávat člověka také dnes.

Kristovo evangelium! - Cítíme se za ně zodpovědni? Jsme za ně zodpovědni! **„A tak, bratří, modlete se za nás, aby se slovo Páně stále šířilo a bylo oslaveno jako u vás.“** Od té doby, co se Kristovo evangelium vydalo na cestu, jsme odpovědni za to, aby se Kristova věc, v celé své šíři, dostávala stále dál. Dlouhý řetěz Kristových svědků prostupuje celými staletími. A tito lidé zde nikdy nestáli sami.

Neustále tu také byli muži a ženy, kteří jejich službu zvěstování provázeli svými **přímluvnými modlitbami**, protože i oni byli tímto slovem proměněni, „**aby se slovo Páně stále šířilo**“!

Naše minulost i zkušenosti mohou být velmi rozdílné: Jsou zde jedni, kteří ve víře v Krista vyrůstali od svého dětství. Jejich dětská víra spolu s nimi dospívala v jasné poznání, že pro jejich život je nezbytné pevné společenství se svým Pánem, který je věrný. A pak tu jsou zas jiní, kteří žádnou křesťanskou minulost nemají, a přece, jednoho dne se stalo, že byli Ježíšem nějak osloveni a už se jej nikdy nechtějí vzdát. Dej to Pán, aby takových lidí stále přibývalo!

Ale i naše úkoly mohou být velmi různé: Zde jsou jedni, kteří jsou připraveni nechat se vychovávat pro službu v církvi - vstupovat na dráhu katechetů, pastoračních pracovníků, diaconů v sociální oblasti nebo kazatelů. A zde zase jiní, kteří mají být připraveni k rozhovorům se svými přáteli, sousedy nebo kolegy. Také oni přece mají zaslechnout zvěst o Ježíši Kristu - třeba o něm začnou přemýšlet a budou se k němu dostávat stále blíž. A tu jsou ještě jiní, jejichž úkolem není mnoho mluvit; mají však k tomu, aby se Kristovo evangelium šířilo, napomáhat svými myšlenkami a modlitbami. To, co pro nás Kristus znamená, máme vyzařovat do svého okolí celou svou bytostí - i jako společenství. My, kteří jsme byli přitaženi věrností našeho Pána, důvěřujme mu, snažme se mu oplácet jeho věrnost naší věrností, aby se slovu Páně nestavěla do cesty žádná překážka.

2. Protože jsme směli poznat věrného Pána, důvěřujeme mu, že jeho moc posiluje, opatruje a chrání od zlého.

Naše důvěra a věrnost vůči věrnému Pánu byla vždy ze všech stran ohrožována. Důvěra je velmi citlivou záležitostí - může růst, ale může být také podlomena, zklamána. Apoštol Petr, kterého Pán povolal k následování, se mu zavazoval svou naprostou důvěrou. A přece nakonec došlo k situaci ve které se zapřísahal: „**Neznám toho člověka!**“ (Mt 26,74). Po této zkušenosti pozná, že ani on není tím, který by mohl jen podepírat, vždyť není zárukou vytrvalosti ani sám sobě. A navíc, do cesty zvěstování evangelia se staví mnozí překážející a mnohé překážky, které je brzdí v rozletu. Proto se apoštol obrací na společenství křesťanů v Tesalonice s výzvou: „**Modlete se za nás, abychom byli vysvobozeni od pochybných a zlých lidí!**“

Cesta evangelia je cizími vlivy zvenčí neustále ohrožována. Ale jeho cestu směrem k člověku poškozovala i sama církev - dějiny vzdálené nebo blízké jsou toho dostatečným důkazem. Jsme stavěni pod dotíravou otázku: Kde na této cestě stojíme vlastně my dnes, kde na ní stojím já osobně? Jsme pomocí, nebo na zábranu tomu, aby se ona záchranná zvěst nezdála nepochopitelnou a nepřijatelnou?

„**Ale Pán je věrný!**“, říká apoštol. Celá Bible je toho jasným dokladem! Bůh vede svůj lid z otroctví přes poušť; nikdy své neopustí. A třebaže lidé tento svazek smlouvy průběžně porušovali, Bůh vždy dával průchodu spíše svému milosrdenství než právu a spravedlnosti ze Zákona. Svěřil se nám a vydal pro nás tak, že v Ježíši Kristu sdílel náš život, naše hříchy smazal, vzal je na sebe. Je to Boží věrnost, která je naší záchranou. Z ní žijeme a žít naplno smíme: „**Kolikrát již, bídy když tížil tě kříž nad tebou křídla rozkládal!**“ Třebaže jsme my svého Pána zklamávali a opouštěli, on nás neustále pevně držel ve své ruce, chránil a opatroval. Důvěřujme mu tedy, že jeho moc chrání před každým pokušením, zradou, různým dělením - před vším zlým.

3. Protože jsme směli poznat věrného Pána, důvěřujeme mu, že jeho láska oslovuje lidské srdce a je schopna je oslovit a zapálit.

„Hospodinovo milosrdenství nepomijí a nekončí, obnovuje se každého rána, tvá věrnost je neskonalá“ (Pláč 3,22). To je stále živá zkušenost Božího lidu. Třebaže Petr v hodině pravdy selhal, Pán jej neopustil a neodvrátil se od něj; zůstal věrný svému zaslíbení: **„Ty jsi Petr a na té skále zbuduji svou církev...“** (Mt 16,18). Apoštol ví, že jeho prosby a výzvy vůči sboru v Tesalonice nejsou zbytečné: Chce toto společenství uchránit před zbytečnými spory, které naleptávají a rozkládají: **„Spoléháme na vás v Pánu,... A Pán nechť řídí vaše srdce k Boží lásce a trpělivosti Kristově.“**

Jestliže je Kristova církev naplněna a proniknuta Boží láskou a Kristovou trpělivostí, stává se v okolí přitažlivou. K takovému společenství pak také lidé nachází cestu. Když si z nás Ježíš Kristus, náš Pán, udělá své spolupracovníky a my toužíme žít svůj život s ním, pak se bude také do našeho života stále více vrývat jeho podoba, jeho charakter. Pak budeme Boží láskou a Kristovou trpělivostí osvobozováni od všelijakých, do sebe zakřivených, svazujících starostí jen o nás samotné a můžeme se otevírat a věnovat jiným. Protože budeme rozumět lépe sami sobě, budeme také lépe rozumět jiným; protože Kristus má s námi trpělivost, budeme se také my stávat více trpělivými ve vztahu k druhým. Tak se učíme pokojně naslouchat svému bližnímu, rozumět jeho pochybnostem, trápením a nouzi, přijímat jej **„tak jako Kristus k slávě Boží přijal nás“** (Ř 15,7). Sami na sobě zakusíme, že Pán do nás, kteří se na něj tak často málo spoléháme, nevložil svou důvěru nadarmo. A nám, kteří jsme tak často unavení a malomyslní, bude připomenuto, že také z nás může vycházet síla, která jiným pomůže, jiné podepře a obnoví jejich síly.

Protože jsme tedy směli poznat věrného Pána, důvěřujeme mu, že také dnes je jeho slovo živé a že v tomto světě jedná; že jeho moc chrání a opatruje od zlého; a že se jeho láska dotýká lidského srdce a je schopna je oslovit a zapálit pro lásku vůči němu. Pán sám nám k této důvěře v něj a službě člověku požehnej.

Amen.